

O S I O W S K I

JERZY OSIOWSKI

Jerzy Osowski urodził się 23 października 1927 roku w Warszawie. Uczył się w szkołach powszechnych w Drohobyczu (1934–1939) i we Lwowie (1939–1941). W latach 1941–1943 ukończył we Lwowie dwuletnią Szkołę Handlową. Maturę uzyskał w 1946 roku w Miejskim Liceum Męskim im. Józefa Piłsudskiego w Łodzi. W latach 1946–1951 studiował na Politechnice Warszawskiej, uzyskując w 1951 roku na Wydziale Łączności stopień magistra inżyniera łączności w zakresie radiotechniki. W 1958 roku, na podstawie rozprawy *Analiza przebiegów w obwodzie anodowym wzmacniacza rezonansowego wielkiej częstotliwości klasy C* (promotor — profesor Stanisław Ryżko), Rada Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej nadała mu stopień kandydata nauk technicznych. W 1959 roku objął stanowisko docenta. W 1967 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1978 roku tytuł naukowy profesora zwyczajnego. 26 maja 1995 roku otrzymał tytuł doktora *honoris causa* Politechniki Łódzkiej. 1 października 1998 roku przeszedł na emeryturę. Obecnie pracuje w Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej i Zarządzania jako doradca rektora.

Jerzy Osowski rozpoczął pracę w Politechnice Warszawskiej — jeszcze jako student — w 1948 roku, początkowo w Katedrze Matematyki profesora Witolda Pogorzelskiego. Następnie związał się z Zakładem Podstaw Teleelektryki w Katedrze Podstaw Telekomunikacji i wraz z tym zakładem przeszedł w 1963 roku do nowo utworzonej na Wydziale Łączności Katedry Elektrotechniki Teoretycznej „A”. W 1970 roku katedra ta zostaje włączona do Instytutu Podstaw Elektroniki. W instytucie tym

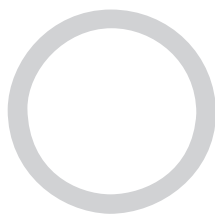
(obecna nazwa: Instytut Systemów Elektronicznych) Jerzy Osowski pracuje do dnia dzisiejszego (na pół etatu). Równoległe z pracą w Politechnice Warszawskiej pracował na pół etatu w Instytucie Matematycznym PAN (1952–1958) oraz w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki PAN (1958–1963).

Początkowo zainteresowania naukowe Jerzego Osowskiego koncentrowały się wokół zastosowań nowoczesnych metod matematycznych w teorii obwodów (rachunek operatorowy, teoria dystrybucji, podstawy matematyczne teorii obwodów). W 1965 roku ukazała się obszerna monografia jego autorstwa *Zarys rachunku operatorowego* (WNT).

Od początku lat siedemdziesiątych, wraz z kierowanym przez siebie zespołem naukowym, pracuje nad aktualną wówczas problematyką filtrów aktywnych RC. Liczne publikacje tego zespołu stworzyły podstawy do podjęcia w latach 1975–1979, kierowanego przez polsko-amerykańskiego programu badawczego

Słowa kluczowe

- teoria obwodów

pt. *Circuit Theory and Active RC Filters* (finansowanego przez National Science Foundation i Fundusz im. Marii Skłodowskiej-Curie). Program ten przyczynił się do powstania wielu oryginalnych publikacji i referatów zagranicznych. Wspólnie z profesorem Tadeuszem Morawskim stworzył teorię układów quasi-odwracalnych i Q-odwracalnych, opublikowaną w 1979 roku za granicą oraz przedstawioną na kilku konferencjach międzynarodowych. W latach osiemdziesiątych główny nurt działalności naukowej Jerzego Osiewskiego dotyczył metod kompensacji nieidealności elementów aktywnych filtrów. Wspólnie z Aleksandrem Urbasiem stworzył teorię wzmacniaczy aktywnie skompensowanych (*composite operational amplifiers*).

Jerzy Osiewski jest autorem lub współautorem 60 publikacji, w tym 6 książek. Był promotorem w 10 zakończonych przewodach doktorskich. Od 1972 roku jest członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (do 1990 roku również członkiem Prezydium KEiT PAN). W latach 1975–1990 był przewodniczącym Sekcji Układów i Systemów Elektronicznych KEiT PAN. Był jednym ze współorganizatorów Krajowych Konferencji Teorii Obwodów i Układów Elektronicznych i w latach 1977–1990 przewodniczącym Komitetu Naukowego tych konferencji. W ramach współpracy naukowej z Katedrą Obwodów Politechniki w Pradze (České Vysoké Učeni Technické), a później również z Instytutem Telekomunikacji Politechniki Budapeszteńskiej, był jednym ze współorganizatorów serii polsko-czeskich, a następnie polsko-czesko-węgierskich, seminariów roboczych (odbywających się do dziś), poświęconych wspólnym tematom prac i zainteresowań (Workshops on Circuit Theory and Applications). W latach 1986–1990 pełnił funkcję kierownika programu 02.14 CPBP *Rozwój teorii i nowoczesnych metod projektowania układów i systemów elektronicznych*.

Jest członkiem komitetu naukowego konferencji ECCTD (European Conference on Circuit Theory and Design), a w 1980 roku był przewodniczącym tej konferencji (ECCTD'80) w Warszawie. Jest członkiem (*senior member*) Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) i członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. W latach 1993–1997 był członkiem Council for European Circuit Socie-

ty. W 1996 roku otrzymał Nagrodę Naukową Siemens, za utworzenie szkoły naukowej i wybitne osiągnięcia w kształceniu akademickim.

Dorobek dydaktyczny Jerzego Osiewskiego jest dość jednorodny. Prowadził zajęcia (wykłady i ćwiczenia) ze wszystkich kursów matematyki. W późniejszych latach wykladał „Rachunek operatorowy” i „Stany nieustalone” (także poza Politechniką Warszawską), a następnie „Teorię obwodów” we wszystkich wariantach. Był laureatem „Złotej Kredy” — wyróżnienia przyznawanego przez studentów. Napisał drugi tom podręcznika *Teoria obwodów* (WNT, 1971; pierwszy tom napisał profesor Czesław Rajski). Najważniejsze osiągnięcie w tym zakresie stanowi, napisany wspólnie z Jerzym Szabatinem, trzypiętomowy nowoczesny podręcznik *Podstawy teorii obwodów* (WNT, 1992–1995).

W latach 1963–1967 Jerzy Osiewski był przez dwie kadencje prodziekanem Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej. W latach 1970–1978 był dyrektorem Instytutu Podstaw Elektroniki. W 1978 roku został powołany na stanowisko dziekana Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej na kadencję 1978–1981. Funkcję tę pełnił również w kadencji 1981–1984 w wyniku wyborów przeprowadzonych w 1981 roku. Był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej w latach 1975–1987. W kadencji 1981–1984 był przewodniczącym Senackiej Komisji Struktury i Organizacji Uczelni, która opracowała projekt statutu Politechniki Warszawskiej. W 1990 roku powierzono mu, w drodze wyborów, funkcję przewodniczącego Zespołu Ekspertów Ministerstwa Edukacji Narodowej w zakresie nauk technicznych. W kadencji 1990–1993 pełnił (z wyboru) funkcję wiceprzewodniczącego, a w kadencji 1993–1996 — przewodniczącego Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. W styczniu 1997 roku, z inicjatywy rektorów uczelni podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej, został powołany przez Ministra Edukacji Narodowej na przewodniczącego Zespołu ds. Nowelizacji Ustawodawstwa Dotyczącego Szkolnictwa Wyższego. Zespół ten zakończył prace 15 lutego 1998 roku, wydając *Założenia reformy prawa o szkolnictwie wyższym* (tzw. „złota książeczka”).

Jerzy Osiewski jest żonaty i ma dwóch synów. Dawniej uprawiał turystykę górską, jeździł na nartach i grał w tenisa.